

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

mentū. Cardinales, quo pacto incertū, metu, an fauore, munere, an pmissis flexi, Philippū absoluērūt, Brunone non laxato. Tum ad Ottonē quoq³ regē se contulēre, illum de rebus interpellāturi. Sciscitatur ille, quid apud Philippum inuenerint? Respondent, itā rerū exitisse necessitatē, vt illum vinculo soluerent excōmunicatiōis, vt pacatiore ad reliqua cōponenda vterentur. Excandescens rex, literas summi pontificis, quas ad se clāculū super mandato cardinalium dedisset, protulit: Haec, inquit, ostendent, si mandati fines impleueritis: Sic enim stetit sententia pontificis: sine vinculo corporali Brunonis, non laxandum spiritale Philippi. Erubuēre cardinales, & benè sperare iubentes Ottonem, redeunt ad Philippum: Ostendunt Brunonē omni pacto laxandum, alioquin absolutionem, quam impenderant, euanescere. Inuitus laxauit archiepiscopum: & paucis adhibitis, descendit regis in colloquiū: Ibi multis vtrōq³ dictis, sine fine disceditur. Philippus tamen intentus rei, eundē Brunonem iterū capi, & in arce munitissima Rodenburg inuisit asseruari. Papa, vbi res innotuit, scripsit Philippo, nisi laxaret Brunonem, ilicō grauioribus ipse vinculis teneretur. Cuius rei gratia solutum remisit ad summum pontificem, vt ibi remaneret, donēc Adolpho promissio fieret: dispensatumq³, tantisper cum Adolpho, vt ducentas annuas de teloneo Bunnensi, & tantundem de Coloniensi, & octo stipendia in ipsa ciuitate perciperet: quibus rebus perfectis, Bruno ad ecclesiam suam quietus regreditur.

CAPVT XXVII.

Annus erat quartus post mille ducentos, cum iam vniuersa Nordalbingia sub rege Danie Svaldemaro esset: qui euocatum Adelbertum comitem de Orlemun-

lemunde, omni illum prefecit, quam olim Adolphus possederat, diuioni. Erat is filius Henrici de Orlemunde, qui relictam secundi Adolphi accepit uxorem, ex qua sustulit, ut presumitur, hunc Albertum. Vacabat tum sedes Raceburgensis, mortuo Isfrido. Diuiserant autem electores sua vota in duos: Nam alij Henricum prepositum virum industrium pratulere: alij Philippum, prisca pontificis capellanum: Quae controuersia cum in longum processisset, contulere partes arbitrium in Albertum comitem Nordalbingia, qui usque ad Albim fluum regis Danie auspicijs omnia gubernabat. Albertus autem pratulit Philippum. Hic est ille Albertus, cuius nomen in fastis legitur: sed ridicule origo siletur: Vterinus frater tertij Adolphi, cuius mater, ut diximus, Henrico paruuli sui tutori nupsit. Hoc erat illud tempus, quo Hierosolymitani peregrini, capta Constantinopoli, & rege illius oppresso, Baldewinum Flandria comitem, Orientis Imperio prefecerunt. Anno post tertio, qui fuit septimus post mille ducentos, cum Hartwicus archiepiscopus Bremensis diem suum obisset, electorum maior pars (contemptis Hamburgensibus, regi Waldemaro tum parentibus, & perinde in Waldemarum dudum episcopum Slesuicensem consentire haud poterat) eundem Waldemarum elegit, iam Bononia literis vacantem. Maior ecclesia prepositus, qui & ipse adspirabat ad episcopatum, cum sciret contemptos in electione canonicos Hamburgenses, & eorum contemptum electioni nociturum, se cum aliquantis in ipsa vrbe Brema retraxit ab electione, rei exitum prospiciens. Misere Bremenses ex suo cœtu & ministerialibus solennes ad Waldemarum nuncios, cum decreto electionis. Ille mox cum eisdem sedem petiuit apostolicam. Gratulatur illi summus pontifex, nec tamen festinat confirmare, sciens esse

esse in itinere qui meliora rerum documenta perferrent. Venere Hamburgenses, & contemptum sui obiecere electioni. Venit & Petrus Roschildensis praepositus, literas tamen, quas in itinere pretendit amisisse, nullas praeferebat: Sed ostendit iuramentum à Waldemaro praestitum regi: Nunquam se eo loci considerare, quo suspectus possit haberi: Et quis unquam locus suspectior esse posset, quam ille ad littora Germaniae? Sentiens Waldemarus rei difficultatem, illicentiatus abiit, & ad Philippum regem se contulit. Ille gauisus, mittit eum in ecclesiam Bremensem, suscipiturque cū honore. Sequuta sunt eum excommunicationis literae in omnem prouinciam: Brema tamen diū nemo obtendebat, donec inter offerentes quidam illas imponeret altari. Rex Waldemarus audito introitu emuli sui, cum magno venit exercitu illum impediturus: Sed quoniam Guncelinus & Henricus comites de Zwerino regem offenderant, pulso de Grabow arce sua Iohanne Gantz, ad regem profugiente, exercitum misit per manum Alberti memorati in illos: qui arcem Boyceneborg oppugnans confregit, & omnem terram gladio & igne peruastauit. Waldemarus quoque episcopus se bello in regem gerendo praeparauit. Interea Burchardus maior praepositus, praefereus suam ab Hamburgensibus & quibusdam Bremensibus electionem, à rege Daniae inuestitur: & de oppido Hamburgo, quod regi parebat, duxit in Stadium, idque oppidum vi cepit: Inde tamen postea, cum Waldemarus episcopus exercitum quam potuit maximum duxisset in Stadium, eiecit Burchardum. Abeunte vero exercitu, Burchardus receptum iterum oppidum communiuit. Rex autem Daniae facto ponte Albim transiit: In angustioribus credo insularum faucibus: & partium suarum fauori arcem

Hor-

Horneburg firmavit. Hæc breui transimus, quia latius in
Metropoli nostra diximus.

CAPVT XXVIII.

Philippus autem rex, cognito quod rex Dania cum
exercitu veniret in fines Saxonie, arbitratus illū
quoque partibus Ottonis amuli sui accedere, ingentem
contraxit exercitum Vngarorum, Bohemorum, Teuto-
num, & qui tum omnium erant formidabilissimi, Val-
norum: consedit Bambergæ, adunationem exercitus
sui expectans: cum interim Otto non minus se excipi-
endo hosti, magnis copijs & com meatibus prouisis, & ar-
cium ac oppidorum munitionibus præpararet. Per quæ
tempora erat Bambergæ inter Philippi duces quidam
Otto de Dviltisbach comes Palatinus, intantum regē
quandoque addictus, vt filiam ille regis speraret coniu-
gem. Cumque feris moribus, quod nimium videretur gla-
dio promptus, occisis quibusdam qui regi essent comen-
datissimi, a se regem auertisset, iamque illius filia nuptijs
desperatis, filiam ducis Polonia, quæ materno genere
ipsum etiam regem contingeret, deposceret: inque eam
rem literas à rege commendatitias deposceret, exemplar
proferens, quo sibi profuturas speraret literas: rex ver-
bo assensus, animo aliud agebat, quod feroci viro vt fili-
am, sic cognatam putabat esse negandam: & perfectis
iam literis, traditæ sunt poscenti. Ille ubi accepit, vel si-
gno deprahendit, vel animo coniecit immutatas. Itaque
seuocans scribam, apertas iussit recitari: nam vir mili-
tariis literas ipse non agnouit. Vbi ille vidit literas Vria,
expauit, dominumque obsecrabat, nè se cogeret literas
interpretari: esse sibi vitæ apertum discrimen, ubi apud
regem comperiretur se literas comiti recitasse. Peper-
it precanti, & animo magis ac magis efferratus, repe-
rit